

akik félnek a kéztől az ablakon, a tűztől a zsúpfedélben, az ököltől a korcsmában és attól, hogy beledobják őket a csatornába, de nem amennyire az Isten szeretetétől félünk.

Elismerjük a véteinket, gyengeségünket, hibáinkat; elismerjük, hogy a világ bűne a fejünkön; hogy a mártírok vére és a szentek haldoklása

van a fejünkön.

Urunk, könyörülj rajtunk.

Krisztus, könyörülj rajtunk.

Urunk, könyörülj rajtunk.

Boldog Tamás, imádkozz értünk.

Fordította: Szabó Lőrinc

ÁDÁM ÉS ÉVA REGGELI IMÁJA

— Részlet Milton „Elveszett Paradicsom”-ából —

„Míndez a Te műved, jók Atyja, te,
Mindenható! Tiéd e nagy keret,
e csodaszép: s mily csoda Te Magad!
Mondhatatlan! Magas egek fölött ülsz,
rejtve nekünk, vagy csak így láthatóan,
legelső műveidben; de ezek
jobban hirdetnek, mint a gondolat,
Téged, jó erő. Szóljatok ti, Fény
fiai, legszebbszavúak, akik
látjátok Őt s dallal s víg karzenével
övezitek trónját, ti, Égiek;
s zengj velük, földi nép, Őt zengve, Őt
kezdve s zárva s középen s mindenütt.
Legszebb csillag, végső az Éj uszályán,
vagy tán a Hajnal hírnöke, te, biztos
záloga a Nappalnak, ki arannyal
koronázod a Reggelt, a mosolygót,
magasztald Őt napjaid tavaszán.
Nap, te, e nagy Világ lelke, széme,
hirdesd, hogy Ő még nagyobb; zengd nevét
örök utadon, mikor fölfelé törsz,
s mikor zeniten, s amikor lebuksz.
Hold, kelő Napot futó s kergető,
s mozgó pályákba rögzült Csillagok, ti,
s ti, öt további bolygó Tűz, akik
rejtelmes táncban csengtek, zengjétek
Őt, ki az éjből felhívta a fényt.
Levegő, s ti, Elemek, az anyag
ős szülőttei, kik négyes futás
örök körének változatait
lejtve tápláltok mindent és keverték,

újuljatok, a Teremtőt dicsérni.
 Dombokról s tavak áramaiból
 szürkélve kelő Párák és Ködök,
 nap-aranyozta bolyhos gyapjutokban
 keljetek dicsérni az Alkotót,
 akár a sápadt ég felhői lesztek,
 akár a szomjas föld friss zápora:
 kelve és hullva dicsérjétek Őt.
 Dicsérjétek, négy égtáj Szelei,
 zizegők, zúgók; hajts fejet, Fenyő,
 hajlongj hódolva, minden Fű s Növény.
 Források, s futva csörgő csermelyek,
 csördülve zengjétek dicséretét.
 S velük mind, élő Lelkek! Madarak,
 kik zengve szálltok az ég kapujához,
 dicsérje Őt szárnyatok, csőrötök.
 S ti, víz úszói, s föld utasai,
 porban csúszók, vagy büszkén lépkedők,
 tanuskodjatok: hallgattam-e reggel
 és este én? Hegy, völgy és üde árnyék
 tőlem tanulta dalát Őt dicsérni.
 Udv, Mindenség Ural Áradt kegyed
 csak jót árasszon ránk; és ha az Éj
 gyűjtött vagy rejt akármi gonoszat,
 úzd el, ahogy most a Fény a Homályt!

Fordította: Szabó Lőrinc

SZENTEK SZENTJE

— G. K. Chesterton —

„Ősz apó, bár szemeid
 a rejtelmet keresik,
 mondd meg, hogy: a kankalin
 kis szívében mi lakik?”

„Tenger titkot mutató
 tündérpici házikó,
 tündérraktár, álmodó,
 száz mag benne a lakó.”

„Hát azt, titkok mestere,
 s fűé, kőé, tudod-e,
 hogy a leg-legpicikébb
 mag szívét mi tölti be?”

„A Mindenható, kicsim,
 Cherubim és Szerafim,
 és örök magasztalás:
 Adonai Elohim.”

Fordította: Szabó Lőrinc